

24 stycznia 1927 r.

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ OPIS PATENTOWY

D04b 23/00

Nr 4562.

Kl. 86 c 1.

Fernand Phily
(Pau, Francja).

Sposób tkania i urządzenie do wykonania tego sposobu.

Zgłoszono 20 listopada 1923 r.

Udzielono 29 marca 1926 r.

Pierwszeństwo: 21 listopada 1922 r. (Francja).

Wynalazek dotyczy ulepszeń w tkaniu i wyrobach tkackich. Polega on na tem, aby wprowadzić nić wątkową w pętlicę nici osnowy i spowodować skręcenie dwóch nitek jednej dookoła drugiej przez ciągnięcie, wywarte na nić osnowy. Wynalazek dotyczy również kierownicy nitki zgiętej haczykowato i zaopatrzonej w przystosowane środki prowadzenia, aby zmusić nitkę do przebiegu krzywej, mającej kształt wspomnianej kierownicy nitki, oraz krosna tkackiego, zawierającego szczękę stosowną do podtrzymywania tkaniny, kierownicy nitek osnowy, mającej w stosunku do szczęki ruch kołowy celem tworzenia pętlic, w które można wprowadzać nitkę wątkową. Wynalazek dotyczy wreszcie tkanin

wyrabianych podług sposobu wyżej opisanego.

Fig. 1 pokazuje pętlicę utworzoną przez nić osnowy, fig. 2—przędę wątkową, wprowadzoną w wspomnianą pętlicę, fig. 3 — skręcenie nici, fig. 4 — zboku kierownicy nitki wydrążoną, w którą wprowadzono nić osnowy, fig. 5 przedstawia w widoku zgóry wydrążoną kierownicę nitki, w którą wprowadzono dwie nici osnowy, fig. 6 i 7 pokazują zboku i zgóry kierownicę nitki płaską z dziurkami, w które wprowadzono nić osnowy, fig. 8 pokazuje tę samą kierownicę nitki, w którą wprowadzono dwie nici osnowy, fig. 9 do 16 pokazują w widoku zboku i w rozmaitych położeniach następnych urządzenie zezwa-

lające na przejście nitki wątkowych w pętlice nici osnowy, fig. 17 i 18 przedstawiają tkaninę wyrabianą podług wynalazku.

Sposób stanowiący przedmiot wynalazku polega na tworzeniu pętlic jednej lub więcej nici osnowy 1 (fig. 1) celem wprowadzenia w każdą pętlicę nitki wątkowej 2 (fig. 2) i celem wykonania ciągnięcia na nić lub nici osnowy w ten sposób, aby skutecznie skrócić każdą nici osnowy z każdą nicią wątkową (fig. 3).

Do powyższego celu służy kierownica nitki zgięta haczykowato i zaopatrzona w środki odpowiednie do sterowania nicią osnowy podług linii, mającej formę wspomnianej kierownicy.

Kierownica nitki może być zbudowana z rurki otwartej na jednym końcu 3 i zamkniętej na drugim końcu 4 (fig. 4 i 5). Przy końcu 4 znajdują się jedna lub więcej dziurek 5. Nić albo nici osnowy wchodzi w kierownicę nitki końcem 3 i wychodzi z niej przez dziurkę lub dziurki 5.

Jeżeli kierownica ma tylko jedną dziurkę 5, to jest ona położona po prawej lub lewej stronie kierownicy stosownie do kierunku, który się chce dać skręceniu nici. Jeżeli zaś kierownica posiada dwie dziurki 5, to obydwie nici osnowy ulegają skręceniu w odwrotnym kierunku.

Kierownica nitki może być płaska (fig. 6) i posiadać przewiercone dziurki 6, w które się wprowadza jedną lub więcej nici osnowy, jak to pokazują fig. 7 i 8.

Tkaninę utkaną wprowadza się między dwie szczęki 8, które ją przytrzymują (fig. 9). Może ona wisieć własnym ciężarem lub być napięta przez odpowiednie środki (przeciwcieżar, naprężacz, wałek). Nić osnowy wchodząca w kierownicę nitki przychodzi z wału osnowowego, nieprzedstawionego na rysunku.

Krosna tkackie zawierają odpowiednie urządzenie poruszane ręką, bądź mechanicznie, zapomocą którego kierownica nitki

podnosi się (fig. 10), potem posuwa się naprzód poziomo (fig. 11), następnie posuwa naprzód, idąc wzdłuż (fig. 12—13). Nić osnowy 1 robi wtedy pętlicę (fig. 13), w którą wprowadza się wałek 2. Począwszy od tej chwili kierownica nitki się cofa, wspinając się do wysokości wystarczającej, aby przekroczyć szczęki 8 (fig. 14). Kierownica nitki zniżając cofa się (fig. 15) i zamyka pętlicę na nitce wątkowej 2, cofa i zniża się dalej i wywiera ciągnięcie na nić osnowy (fig. 16) i powoduje skrócenie dwóch nitek jednej dookoła drugiej, jak to pokazuje fig. 3. Wraca potem do swego położenia początkowego (fig. 9). Czynność jest wtedy zakończona i ten sam szereg poruszeń rozpoczyna się na nowo.

Ustawiając liczbę odpowiednią kierownic nitek, robi się dowolną ilość zadziergów i otrzymuje tkaniny każdej szerokości.

Poruszanie może być osiągnięte zapomocą jednego lub więcej wałów uzębionych, przesuwających drażki napędowe, które wracają w swe pierwotne położenie własnym ciężarem lub zapomocą odpowiednich sprężyn. Drażki te dają napęd kierownicom nitek zapomocą przystosowanej przekładni, np. zapomocą systemu dźwigni.

Fig. 17 przedstawia tkaninę, której nici osnowy 1 są wprowadzone po jednej stronie kierownic nitek osnowy. Kierunek skręcenia nitek wątkowych 2 i nici osnowy 1 jest ten sam.

Fig. 18 przedstawia tkaninę, której połowa nici osnowy 1 została wprowadzona po prawej stronie, a druga połowa po lewej stronie kierownic nitek osnowy. Kierunki skręcenia nitek wątkowych 2 i nici osnowy 1 jednej dookoła drugiej są odwrotne. Wynik ten można osiągnąć, posługując się jedną serją kierownic nitek, w które nici osnowy zostały wprowadzone jedne po prawej stronie, a drugie po lewej stronie, bądź posługując się kierownicami nitek podwójnymi, w które jedną nić

wprowadza się po prawej, drugą po lewej stronie.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Sposób tkania, znamienne tem, że wątek wprowadza się w pętlę nici osnowy i wywołuje skręcenie obydwóch nitk jednej dookoła drugiej przez ciągnięcie, wywierane na nici osnowy.

2. Urządzenie do wykonania sposobu według zastrz. 1, znamienne tem, że składa się z kierownicy nici zgiętej haczykowato i zaopatrzonej w przystosowane

środki, celem prowadzenia nitki podług linii mającej kształt wspomnianej kierownicy.

3. Urządzenie według zastrz. 2, znamienne tem, że posiada szczęki do podtrzymania tkaniny oraz kierownice nitk osnowy, które posiadają w stosunku do szczęk ruch kołowy, pozwalający na tworzenie się pętlic, w które wprowadza się nitkę wątkową.

Fernand Phily.
Zastępca: M. Zoch,
rzecznik patentowy.

